

103

Да се
решават
во
Съдебния
Съд
13.10.2010

№ 11-00-3/1

12.10.2010 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 29/к. д. 15/2010
Дата 13.10.2010

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

На ваш № 29 / к. д. 15/2010 от 30.09.2010 г.:

СТАНОВИЩЕ

От Конфедерацията на независимите синдикати в България

Относно: конституционно дело № 15/2010г. образувано по искане на Президентът на Република България за обявяване противоконституционността на § 20, т. 2 (относно § 3е от Кодекса на труда) и § 21, т. 5 (относно § 8а от Закона за Държавния служител) от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ДВ, бр. 58 / 30.07.2010 г.).

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Чрез определение на Конституционния съд от 21 септември 2010г., по конституционно дело № 15/2010г., Конфедерацията на независимите синдикати в България е конституирана като страна по конституционното дело, чрез което Президентът на Република България иска обявяване противоконституционността на § 20, т. 2 (относно § 3е от Кодекса на труда) и § 21, т. 5 (относно § 8а от Закона за Държавния служител) от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ДВ, бр. 58 / 30.07.2010 г.).

Предвид изложеното в искането на Президента на Република България
Конфедерацията на независимите синдикати в България:

I. Споделя и подкрепя аргументите, въз основа на които е подаден искът на **Президента на Република България.**

II. Подкрепя и счита за обосновани исканията за обявяване противоконституционността на § 20, т. 2 (относно § 3е от Кодекса на труда) и § 21, т. 5 (относно § 8а от Закона за Държавния служител) от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ДВ, бр. 58 / 30.07.2010 г.).

III. С оглед на изложените в искането аргументи, както и с целта да ги доразвием ще добавим следното:

1. Натрупаните и неползвани платени отпуски до 2010 г. включват платения годишен отпуск по чл. 155 КТ, допълнителните платени отпуски по чл. 156 КТ, съответно и дните платен годишен отпуск по чл. 56 от Закона за държавния служител (ЗДСл). Посочените видове отпуски са **формирани на базата на отработено време**, както в рамките на трудовото, така и в рамките на т.нар. „служебно” правоотношение (ЗДСл).

Минималният размер платен годишен отпуск, за всяка година (чл. 155 КТ, респ. чл. 56, ал. 1 ЗДСл) плюс минималния размер допълнителен платен годишен отпуск (чл. 156 КТ, респективно чл. 56, ал. 3 ЗДСл) са нормативно определени, но работникът/служителят може да се възползва от тях, т.е. той ги придобива в зависимост от отработеното време. Ето защо, ако даден работник/служител е работил/служил цялата година ще има право на целия платен годишен отпуск, но ако е работил/служил само 6 месеца, той ще е придобил, т.е. ще има право, само на половината от минималния размер, т.е. 10 дни.

Това означава, че правото на тези отпуски представлява нещо повече от придобито право от работниците и служителите – то е заработено право.

Зад всеки ден отложен и неползван платен годишен отпуск (основен и допълнителен) стои определен размер възнаграждение - финансов ресурс, различен за всяко лице, който е придобит в резултат на строго индивидуален труд. Зад общия размер на неползваните отпуски стои някаква сума пари, които са заработени и дължими от страна на работодателя, респективно съответната държавна администрация на работника/служителя (вж. чл. 177 КТ, респ. чл. 60 ЗДСл).

Правният ефект от новосъздадените **§3е** в КТ и **§ 8а** в ЗДСл се свежда до това, че се отнемат тези придобити, **заработени** права.

В резултат на това след **31 декември 2011 г.** натрупаните отпуски няма да бъдат :

а/ ползвани реално;

б/ обезщетени по чл. 224, ал. 1 КТ, респ. компенсирани по чл. 61 ЗДСл при прекратяване на трудовото/служебното правоотношение.

Нещо повече, с дължимата сума пари, които стоят зад тях, неоснователно, по силата на съответните правни норми, ще се обогатят държавните администрации, респ. бюджет и съответните работодатели. Подобен акт от страна на държавата спрямо държавния и местните бюджети представлява национализация, а що се отнася до определени работодатели фактически е опрощаване на задължения по трудови правоотношения.

2. Съществуването на подобни нормативни разпоредби не може да бъде оправдано с какъвто и да било държавен или национален интерес, още

105

повече, че и самият Конституционен съд в **Решение № 14 от 23 ноември 2000г. по конституционно дело № 12 от 2000г.** е използвал като мотив следната теза: “основен конституционен принцип е обаче, че интересите на обществото не могат да служат като основание за ограничаване на основни конституционни права дори на един отделен гражданин (изключенията от това правило са изброени изчерпателно и изрично в чл. 57, ал. 3 от Конституцията на РБ). Правата, гарантирани от справедливостта, не са предмет на политическо споразумение или отчитане на обществени интереси. Обратната практика, характерна за общества, изградени върху тоталитарни принципи на организация, е отречена от съвременните демократични конституции, които издигат "във върховен принцип правата на личността..."”

Вицепрезидент на КНСБ:

/ инж. Пламен Димитров /

